

זבחים דף סג

הלכות מעשה הקרבנות

פרק חמישי

כללי ההקדמה

ד ומנין ששוחטין קדשים קלים בכל העזרה, אפלו אחורי ההיכל? שהרי נאמר בשלמים: "ושחטו פתח אהל מועד" (שם ג,ג) - להקשיר כל הרוחות, שהרי לא יחד להן רוח, והוא הדין לשאר קדשים קלים. ואם שחטם בהיכל - קשרים; אבל אם שחטן בגגו שלהיכל - פסולין, שאין הגגות ראויין לשחיטה כלל, אלא בקרקע העזרה.

המקום הראוי לשחיטת קדשים קלים

ו העולה והאשם והשלמים, בין שליחיד בין שלצבור - זריקת דם שלשתן על גבי המזבח שנה לעולם. וכיצד הוא עושה? כשלוקח הכהן הדם במזרק, וזרק ממנו במזרק שתי זריקות על שתי זוויות המזבח באלכסון, מחצי המזבח ולמטה, על קרן מזרחית צפונית ועל קרן מערבית דרומית. ומתכוון כשזרק הדם על הקרן שיהיה הדם מקיף על הזוויות כמין ג"ס, כדי שימצא הדם שלשתי מתנות על ארבע פתלי המזבח, לפי שנגמר בעולה ובשלמים "סביב" (שם ט,ט; ט,יח), והוא הדין לאשם. ושיירי הדם נשפכים על גג היסוד הדרומי.

זריקת הדם - שתיים שהן ארבע

ט אין בכל הקרבנות קרבן ששטעון הזית הדם באצבע אלא החטאת בלבד, שנגמר בה: "וטבל [...] אצבעו בדם" (שם ו,ד). וצריך שיהיה שם דם כדי טבילה, לא שישפג אצבעו בדם.

הזאת דם חטאת

י ומנין הוא מתחיל? עולה בכבש, ופונה לימינו, ומהלך על הסוכב, ונותן בקרן דרומית מזרחית תחלה, ואחר כך בקרן השנייה הסמוכה לה, שהיא מזרחית צפונית, ואחר כך בקרן שלישית הסמוכה לה, שהיא צפונית מערבית, ואחר כך בקרן רביעית הסמוכה לה, שהיא מערבית דרומית. ועל יסוד אותה הקרן שהשלים בה המתנות הוא שופך שיירי הדם, שנגמר: "ואת כל הדם ושפך אל יסוד מזבח העלה" (שם ט,יח; וראה שהכוונה ל-ד,כח) - זה יסוד דרומי.

דם חטאות הפנימיות

יא כל החטאות הנשפכות - דמן נכנס לפנים להיכל, ומזין ממנו שם באשר מפרש בתורה, ושיירי הדם - שופך אותן על יסוד מערבי שלמזבח החיצון, שהוא פוגע בו תחלה כשיצא מן ההיכל.

פרק שביעי

מעשה החטאת

ח כיצד אוזו חטאת העוף בשעת מליקה? אוזו שתי רגליה בין שתי אצבעותיו, ושני גפיה בין שתי אצבעותיו, ומותח צוארה אל רחב שתי אצבעותיו, ומולק; וזו מעבודות קשות שבמקדש. ואם שנה ואוזו מכל מקום - כשרה. **ט** וכל מקום מן המזבח כשר למליקתה, ובלבד שיזהר דמה למטה מאמצע המזבח. ואם הזה בכל מקום - כשרה; והוא שיתן למטה מעט מדם הנפש.

מליקת חטאת העוף ומתן דמה

פרק עשירי

אכילת הקדשים

ג ואין חטאת ואשם ושיירי מנחות נאכלין אלא לזכרי כהנה בעזרה, ואם נאכלו בהיכל - נאכלו, שנגמר: "לכל מנתחם ולכל חטאתם ולכל אשמם... בקדש הקדשים תאכלנו, כל זכר יאכל אתו" (במדבר יח,ט-י). וכן שלמי צבור - הרי הם כחטאת וכאשם, כמו שבארנו (לעיל א,י; ה,ה).

אכילת קדשי קדשים

פרק שנים עשר

סוגי המנחות וכלליהן

ו כל המנחות הקרבות לגבי המזבח טעונות הגשה במערב פגוד חדה שלקרן דרומית מערבית, ואינן טעונות תנופה, חוץ ממנחת שוטה ועמר התנופה, ששתייהן טעונות תנופה והגשה.

הגשה במנחות

יב כל הנשואות לפהנים, בין פהנת בין ישראלית - אין שיירי מנחותיהן נאכלים, מפני חלק הבעל, ואינה פלה לאשים, מפני חלק האשה, אלא הקמץ קרב לעצמו, והשירין מתפזרין על בית הדשן.

מנחת אשת כהן

פרק שלשה עשר

מעשה המנחות

יב סדר הבאת המנחה כיצד? מביא אדם סלת מתוך ביתו בקלות שלכסף ושלזהב או שלשאר מיני מתכות, כלי שהוא ראוי לכלי שרת. ואם הייתה מנחת הסלת - נותנה לכלי שרת, ומקדשה בכלי שרת. ואם הייתה מן המנחות הנאפות - אופה אותה שם במקדש, ופותח כמו שבארנו (לעיל ו,ו), ונותן הפתיתין לכלי שרת. ונותן עליה שמנה ולבונה, ומוליכה אצל כהן, והכהן מוליכה אצל המזבח, ומגישה בקרן דרומית מערבית פגוד חדה שלקרן, ונדיו.

סדר הבאת המנחה

ומסלק את כל לבונתה לצד אחד, וקומץ ממקום שנתרכה שמנה, שנגמר: "מסלתה ומשמנה" (ויקרא ג,ב). ונותן הקמץ לכלי שרת, ומקדשו בכלי שרת. וקמץ שחלקו בשני כלים - אינו קדוש. וחוזר ומלקט את כל לבונתה, ונותנה על הקמץ שבכלי, ומעלה אותו על גבי המזבח, ומולחו, ונותן על גבי האשים מכלי שרת. ואם מנחת כהנים היא - אינו קומץ, אלא נותן מלח על פלה, ומשליך הכל על גבי האשים.

פסקי הרמב"ם לוקטו מנוסח מדויק המבוסס על כתבי יד המשובחים ביותר, מבית היוצר של "מפעל משנה תורה"

www.mishnetorah.com

ניתן להורדה באתר www.daf-yomi.com

בשיתוף "מפעל משנה תורה" וישיבת "תורת החיים"